

BALÁZS GÉZA
Apám bicskája

Apám bicskájáról lesz szó. Apámnak néhány könyve, jegyzetei, rózsafüzére és bicskája maradt rám. Még sorolhatnám emlékeimet apámról, persze nem úgy, ahogy a neves író teszi, végigragozva apját, a századik oldal után már egy kissé túlstilizálva (de van még négyszáz oldal!); mert én apámról bizonyos dolgokat sohase írnék, s az én apám esetében nem lenne szükség pótkötetre sem. Nem is leszek neves író.

Tehát a családban apám bicskája nálam maradt. Nekem sohasem volt bicskám, illetve egyszer volt, néhány napig, elvittem a katonaságba, az első héten elvesztettem. Aztán inkább nem volt. Apám bicskáját tehát sohasem vittem magammal. Eddig a nyárig.

A nyaralásra készülve, a különféle „jó lesz ez is”-dolgokat rakosgatva, becsusszantottam a hátizsákom egyik zsebébe.

Ácsorgunk a repülőtéren csekkolópultnál, mind egyik fölé kiírva: szűrő- és vágóeszközt a kézipoggyászban vinni tilos. Nyugodtan megyek az átvilágításra, amikor a hátizsákom előbukkan a röntgen alól, már szólnak, hogy bicska van benne. Ja, persze, az apám bicskája! A biztonsági szervezet emberének mondom, ismerem a szabályt, de a készülődésben elfelejtettem, annyi mindenre kell gondolni, azt válszolja, hogy akkor ő most ezt kidobja. Az apám bicskáját. Azt már nem. Apám tizennégy éve halott, a bicskáját nem veszthetem el. Sajnálja a biztonsági tiszt, de nem tehet semmit. Régebben még vállalták, hogy eltettek ezt-azt, de már nem lehet. Azért ez mégis lehetetlen, mondom, valami megoldásnak lenni kell, hiszen nyolc nap múlva érkezünk vissza, bármikor kijövünk érte a repülőtérré, szívesen fizetünk is, hiszen mi vagyunk a hibásak. Nem, ilyen már nincs. Kidobják.

Én akkor inkább nem utazom. Moszkvába 1984-

ben azért nem utaztam el (már kezemben volt a repülőjegy), mert az utazási irodában nem akartak rubelt váltani. Azóta se jártam Moszkvában. A sor torlódik, az átvilágítás megakad. A biztonsági szolgálat embere látja, én inkább balhérom, éhségstrájkba kezdek, sóhaj: félreteszem, van önnél névjegy?

Hálás vagyok a felcsillanó megoldásért, van nálam névjegy.

A nyaralás csodálatos, visszajöttünk, apám bicskájának se híre, se hamva. Gondolom, megírom ezt a történetet, mégiscsak hogy lehet az alkotmányosan, hogy elvesznek egy személyes tárgyat és megsemmisítenek. Azt, hogy nem engedik a repülőre vinni, megértem, elfogadom, hiszen az emberélet, a biztonság fontosabb egy körömollónál vagy bicskánál. Lesznek itt még cifrább dolgok is.

De miért nem lehet megoldani, hogy – a feledékeny utas költségére – borítékba, fiókba, letétbe tegyék ezeket a tárgyakat?

Tervezem, hogy megírom ezt a történetet. Elmesélem ismerőseimnek, szinte mindenkinek volt ilyen kalandja. Írd meg, mondják, mert ez tényleg elfogadhatatlan. Már ki is gondolom az írást.

Apám legalább hetven évig vigyázott rá, én az első úton elvesztettem. Pontosabban elvették apám bicskáját, kidobták, megsemmisítették. Nyilván rendelkezéssel alaposan alátámasztva, tökéletesen alkotmányosan. Tudom, hogy egyszer mindentől meg kell válni, hülye voltam, hogy nem figyeltem éppen erre.

Persze a gépen a repülés alatt végig nyitva volt a pilótafülke ajtaja.

És mi lesz, ha holnap valaki nadrágszíjjal? Vagy puszta kézzel? Akkor a biztonsági szolgálat majd úgy rendelkezik, hogy a repülőn a nadrágszíjakat is le kell csatolni, meg a cipőfűzőt is kihúzzák? És talán a kezeket is hátra kell bilincselni? „Cipőmre nézek: fűző benne! / Nem lehet, hogy ez börtön lenne.” (Petri György: *Mondogatnivaló*). Ezt mondogatom, amikor megszólal a telefon. A biztonsági szolgálat embere jelentkezik. Ismét hálás vagyok. Elmegyünk a bicskáért. Megvan!

És még a cipőfűzőm is! Egyelőre.

Egy szelet dinnye II. (festett fa, 2005)